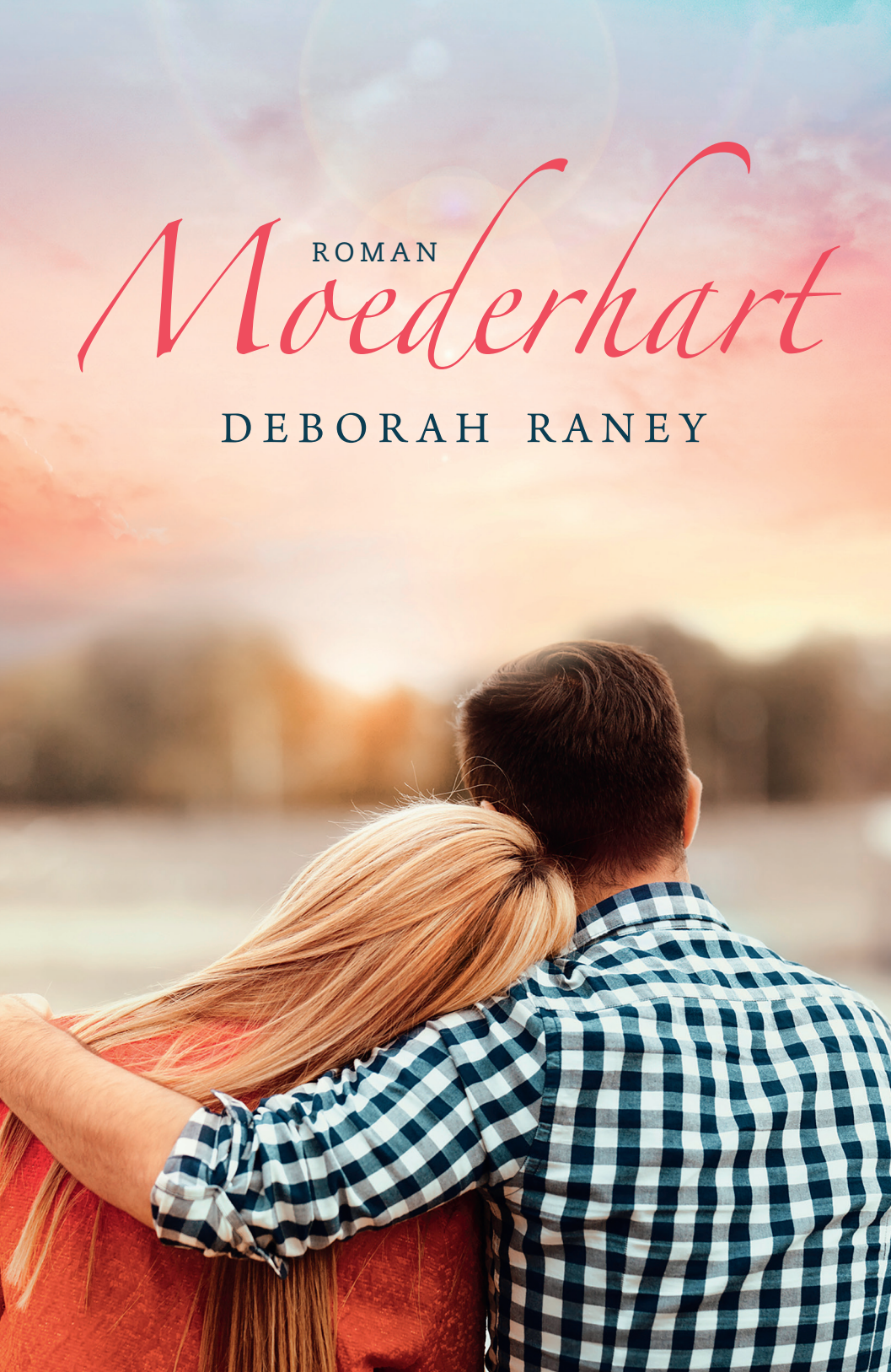

A romantic couple is shown from behind, embracing each other. The man, wearing a blue and white checkered shirt, has his arm around the woman's shoulder. The woman has long blonde hair and is wearing a red top. They are standing by a body of water, with a warm sunset or sunrise in the background, creating a soft, golden glow. The sky is filled with soft, colorful clouds in shades of orange, pink, and blue.

ROMAN

Moederhart

DEBORAH RANEY

Deborah Raney

Moederhart

Roman

Vertaald door Cora Kool

KOK

1

Anna Marquette stapte de van tapijt voorziene gang op en deed de deur van de hotelkamer achter zich dicht. Ze controleerde of hij op slot zat en stopte de sleutelkaart in haar grote leren tas, waarna ze over de gang naar de rij liften liep. De deuren aan het eind van de rij gleden geluidloos open en ze ging de lege liftkooi in. Het rook er bedompt, naar sigarettenrook en airconditioning. Anna drukte op het knopje voor de foyer en leunde met haar rug tegen de reling terwijl de lift aan zijn afdaling begon. De kooi was van glas, waardoor Anna een weids uitzicht had over de skyline van Orlando terwijl de lift langzaam omlaag kroop langs de smalle voorkant van het torenhoge gebouw en stilhield op de benedenverdieping, waar de foyer zich bevond.

Het was maart en ze waren de vorige ochtend in de vrieskou vanaf vliegveld O'Hare in Chicago vertrokken. Maar maart in Orlando kwam neer op tweeëndertig graden. De late middagzon brandde op het glas en verwarmde Anna's blote armen. Het verbaasde haar nog altijd dat het weer na slechts een paar uur vliegen zo radicaal anders kon zijn. Paul had moeten lachen om Anna toen ze – naast

haar zomerjurken – ook truien en wollen jassen had ingepakt.

‘Anna, we gaan naar Florida, niet naar Siberië.’

‘Dat weet ik, maar ik neem geen enkel risico. Je weet dat ik niet tegen kou kan.’

‘Je moet het zelf weten. Maar ik ga maar één koffer dragen.’ Hij schonk haar de grijns waarmee hij drieëntwintig jaar geleden haar hart had veroverd en ging door met het opvouwen van golfshirts en luchtige overhemden; hij pakte alles bedreven in aan zijn kant van de grote koffer die geopend op hun bed lag.

Paul Marquette was leidinggevende op een groot reclamebureau in Chicago en doorgewinterd als het op reizen aankwam. Zijn zakenreizen duurden meestal twee dagen – hooguit drie – maar hij was een paar keer per maand van huis. Als hij wat langer op pad ging, vond hij het fijn als Anna hem vergezelde.

Toen hun dochters nog jong waren, had Anna graag gebruikgemaakt van een mogelijkheid om weg te gaan met Paul ter onderbreking van haar bezigheden als fulltime moeder. Haar ouders woonden op anderhalf uur afstand van Chicago en grepen elke kans om hun kleindochters te vertroetelen met beide handen aan. Maar nu waren de meiden volwassen en ze woonden op zichzelf, wat Anna in staat stelde haar eigen tijd beter in te delen. Daardoor had het rondhangen in hotelkamers en het winkelen in de winkelcentra van de stad waarin ze verbleven iets van zijn aantrekkingskracht verloren. Maar de avonden met Paul, waarbij ze de stad verkenden en de restaurants ter plaatse

uitprobeerden, maakten de in eenzaamheid doorgebrachte dagen de moeite waard.

En nu ze weer was gaan studeren, wist Anna dat ze – in ieder geval de komende jaren – niet in de gelegenheid zou zijn om alles uit haar handen te laten vallen om met haar man mee te gaan wanneer ze dat maar wilde. Gelukkig viel dit reisje in de voorjaarsvakantie van de universiteit.

Anna gaf les aan groep drie toen Paul en zij elkaar ontmoetten en ze had haar baan na hun huwelijk aangehouden, maar nadat Kara twee jaar later was geboren, speelde haar geweten op. Ze was altijd van plan geweest om weer aan het werk te gaan als haar zwangerschapsverlof erop zat; maar terwijl de dag waarop ze weer zou beginnen dichterbij kwam, kon ze zich niet voorstellen dat ze haar dochtertje aan een ánder zou overlaten, laat staan aan de betrekkelijk onbekende mensen van het kinderdagverblijf.

Het verbaasde Paul dat ze van gedachte was veranderd, maar ze hadden hun financiële situatie opnieuw bekeken en besloten dat Anna nog wel een tijdje thuis bij de baby kon blijven.

Ze was nog altijd thuis toen Cassandra twee jaar later werd geboren. En vervolgens waren die twee jaar uitgegroeid tot een periode van bijna twintig jaar, totdat de meiden volwassen waren.

Anna had met volle teugen genoten van het drukke leven als fulltime moeder, dat haar veel voldoening had geschonken. Maar toen Kara aan het laatste jaar van de middelbare school begon, beseftte Anna hoe snel het lege nest dichterbij kwam; ze begon er dan ook over na te den-

ken wat ze met haar leven wilde als de meiden eenmaal volwassen waren en uit huis gingen. Lesgeven trok haar niet meer zo en hoewel ze even had overwogen om medicijnen te gaan studeren, zette de gedachte dat ze al over de vijftig zou zijn als ze als arts aan de slag kon gaan haar met beide benen op de grond. Nu, op haar vijfenveertigste, zat ze weer in de collegebanken en was ze bezig met een doctoraalopleiding in de psychotherapie. Er was voor haar een heel nieuwe, boeiende wereld opengegaan op de universiteit en Anna werkte enthousiast toe naar de dag waarop ze haar eigen praktijk kon beginnen.

Ze was er dankbaar voor dat Paul haar bij dit alles steunde. Hij had haar enthousiasme vanaf het begin gedeeld, net als haar gedrevenheid voor de studie psychologie. ‘De reclamewereld bestaat uit niets anders dan het onderzoeken en toepassen van de frappante manier waarop de menselijke geest werkt,’ had hij een paar keer tegen haar gezegd. Haar studie had voor heel wat geanimeerde – en soms zelfs verhitte – discussies tussen hen geleid.

De liftdeuren schoven open en Anna stapte op de koele, marmeren vloer van de foyer. Ze duwde de zware voordeur open en merkte hoe warm het buiten was. De piccolo gaf te kennen dat de taxi die ze had besteld al klaar stond onder het afdak voor het hotel. Ze bedankte hem en stapte in de wachtende taxi. ‘Naar Longwood Center, alstublieft.’ De chauffeur bromde dat hij het begrepen had en voegde de auto behoedzaam tussen de verkeersstroom op de overvolle boulevard. Anna had afgesproken dat ze om acht uur met Paul zou gaan eten. Vrienden hadden

een Italiaans restaurant vlak bij het winkelcentrum aanbevelen, en Anna was vroeg genoeg vertrokken om nog even te gaan winkelen. Door het warme weer had ze er zin in om zomerkleren te kopen. Paul zou het haar blijven inpeperen als ze het restaurant binnenliep met een tas vol zomerspullen. Nou ja, dat geplaag van hem was een van de dingen waardoor ze zich tot Paul aangetrokken had gevoeld. En dankzij haar vader, die er ook geen genoeg van kon krijgen om mensen te stangen, had Anna geplaag altijd als een teken van genegenheid opgevat.

De taxi hield stil bij het trottoir van het winkelcentrum. Anna betaalde het verschuldigde bedrag en ze gaf de chauffeur een fooi, waarna ze het enorme winkelcentrum binnenliep, dat – nu het een doordeweekse avond was – bijna leeg was. De winkels bevonden zich rond een open plein dat uit straatstenen bestond en werd geflankeerd door een overvloed aan geurige, bloeiende bomen. Het gedempte geluid van Anna's sandalen op de straatstenen vermengde zich met het muzikale geklater van de vele fontein en met de zachte gesprekken van de mensen die her en der aan het winkelen waren.

Anna genoot van het weldadige weer en van het etalages kijken en ze liep op haar gemak naar het eind van het winkelcentrum. Toen ze zich omdraaide om weer terug te lopen, besloot ze om spijkers met koppen te slaan door verschillende winkels binnen te gaan die er veelbelovend uitzagen en zelfs wat dingen te passen. Ze kocht drie shirts en een dure zonnebril. Daarna liep ze, terwijl ze zich schuldig voelde dat ze zo veel geld had uitgegeven,

met haar tassen naar de restaurantzitjes in het midden van het plein.

Ze bestelde ijsthee en ging balancerend met haar aankopen en haar tot de rand toe gevulde beker naar een tafeltje. Daar keek ze geïnteresseerd naar de mensen die langsliepen. De diversiteit en het unieke van mensen zouden haar altijd blijven boeien, maar door haar psychologiestudie was observeren nog fascinerender geworden. Het was zo ontzettend leuk om ernaar te raden wat voor karakter mensen hadden en wat de relatie tussen hen was – om vaak al binnen een paar minuten observeren te merken dat ze ernaast zat. Als ze één ding had geleerd, dan was het wel dat je niet op uiterlijkheden moest afgaan.

Ze keek op haar horloge. Het was bijna tijd om naar Paul te gaan. Ze nam nog een laatste slok uit de grote piepschuim beker en pakte haar spullen. Terwijl ze haar stoel naar achteren duwde, keek ze om zich heen omdat ze niet goed wist via welke uitgang ze naar het restaurant moest gaan. Ze had *Italia* vanuit de taxi gezien toen die voor het winkelcentrum was gestopt, maar miste een goed richtinggevoel in deze stad.

Ze liep naar de uitgang waar de taxi haar had afgezet. Er waren meer mensen op het parkeerterrein nu de werkdag was beëindigd. De zon was een uur geleden achter de horizon verdwenen en Anna draaide haar hoofd in een poging zich te oriënteren.

Het restaurant was nergens te bekennen. Dat moest zich aan de andere kant van het winkelcentrum bevinden. Ze draaide zich zuchtend om om terug te gaan via de

deuren van het winkelcentrum, maar besloot dat ze net zo goed om het complex heen kon lopen. Het weer was trouwens heerlijk. Ze liep over het smalle trottoir en naderde het eind van de lange rij gebouwen.

Terwijl ze de hoek om ging, zag ze het restaurant. *Italia*, stond er op een groot doek dat meebewoog met het briesje, midden tussen een verlichte rij rode, witte en groene vlaggen. Het restaurant was veel verder weg van Longwood Center dan het vanuit het raampje van de taxi had geleken. Ze zou een drukke straat moeten oversteken en langs nog een klein kantorencomplex moeten lopen om er te komen.

De lichten van de stad fonkelden in het halfdonker en de straatlantaarns die de buitenkant van het winkelcentrum verlichtten, stonden steeds verder uit elkaar terwijl ze de gevels van grote, bekende winkels achter zich liet.

Ze naderde een dienstingang. Een enorme airco-unit stak uit over het pad en allerlei afvalbakken stonden bij elkaar in de donkere steeg die, zo nam ze aan, naar de schoonmaakdienst van het winkelcentrum leidde. Door de warmte van de avond kwam er een doordringende geur uit de afvalbakken. Anna rimpelde haar neus en keek of er niemand aankwam over het pad, waarna ze van het trottoir stapte.

2

Ze hoopte dat Paul niet lang had hoeven te wachten. Wachten was nooit zijn sterkste kant geweest. Met haar blik strak gericht op het labrynt van trottoirs en kruisingen die naar de andere kant van de drukke boulevard leidden, liep Anna langs de dienstingang van Longwood Center; ze probeerde daarbij de stank van de afvalcontainers niet in te ademen.

Ze zoog net een teug lucht naar binnen toen er opeens een gedaante voor haar opdoemde. Zonder waarschuwing vooraf trok er een scherpe pijn door haar linkerschouder. Voordat ze de kans had om zelfs maar te bedenken wat haar had geraakt, voelde ze dat er een zwaar stuk stof strak over haar hoofd werd getrokken. Met wild zwaaiende armen zakte ze in elkaar, waarna ze merkte dat ze over het beton werd gesleurd. In eerste instantie dacht ze dat ze door een auto was geraakt. Maar bij het horen van een mannenstem – nee, het waren eerder grommende keelklanken – vocht ze tegen de paniek die in haar opkwam.

Er ging een stoot adrenaline door haar heen en ze probeerde zich los te trekken, weer overeind te komen. Maar een gespierde arm greep haar bij haar hals en ze voelde

dat ze werd opgetild totdat haar tenen de grond nog nauwelijks raakten. Ze probeerde te gillen, maar door de arm om haar keel werd haar luchtpijp bijna ingedrukt, zodat er geen enkel geluid over haar lippen kwam. Een walgelijk zoete geur drong haar neusgaten binnen. *Aftershave vermengd met zweet*, dacht ze. Ze probeerde uit alle macht om de paniek de kop in te drukken en helder na te denken, maar er ging van alles door haar heen. De pijngolven die door haar lichaam trokken waren zo heftig dat ze bang was het bewustzijn te verliezen.

‘Sst, mademoiselle.’ Voor het eerst zei haar belager iets. ‘Meewerken, ja? Dan breng je het er misschien levend vanaf.’ Hij had een zware stem en de glimlach die doorklonk in zijn stem was in tegenspraak met zijn woorden. Hij sprak op bedachtzame toon, met een zwaar accent dat naar Anna’s mening Frans klonk.

Er ging van alles door haar heen, allerlei onsamenhangende gedachten. Ze worstelde om haar arm los te krijgen uit de greep van de man, maar dat zorgde er alleen maar voor dat hij haar nog steviger vastpakte en haar arm naar achteren rukte. En opeens voelde ze het gladde, harde, kilte van een stuk staal tegen haar hals. De gedachte van het lemmet tegen haar keel vaagde de pijn weg die in haar schouder brandde.

Ze dwong zichzelf om kalm te blijven. ‘Alsjeblieft,’ smeekte ze met schorre fluisterstem. ‘Er zit... er zit wat geld in mijn tas.’ Ze probeerde haar handtas in de richting van de stem te duwen, maar het lukte haar niet om haar armen te bewegen. ‘Neem dat maar. Alles.’

‘Nee, juffie, ik hoef je geld niet.’ De stem met het accent kwam van ergens boven haar en klonk honend. Hij moest lang zijn. Ze spande zich in om alle bijzonderheden te onthouden. Ze kon niets zien, maar voelde de zachte, dunne stof van zijn lange mouwen – zijde wellicht – op haar keel. Door haar wimpers kon ze alleen het grove weefsel van de witte doek zien die haar gezicht bedekte.

Hij was druk bezig met iets en zijn greep werd wat minder stevig. In een laatste wanhopige poging om te ontsnappen, probeerde ze haar spieren te verslappen en los te komen uit zijn houdgreep.

Hij vloekte en trok haar tegen zich aan; het lemmet van het mes stond strak op haar keel, de stank van zijn aftershave leek haar te verstikken. Ze voelde haar eigen bloed warm en kleverig op haar borstkas druppelen. Plotseeling werd ze duizelig en merkwaardig kalm, en toen wist ze het zeker: *Ik ga dood*. Binnen in haar voelde ze de sterke wil om te blijven leven. Als ze weerstand bood, zou dat er alleen voor zorgen dat ze sneller doodging en ze dwong zichzelf om te kalmeren, deed er alles aan om zich niet langer te verzetten tegen de brute kracht van de man.

Anna was er altijd van uitgegaan dat ze in een dergelijke situatie zou vechten als een leeuw – desnoods zou vechten tot de dood erop volgde. Ze was gelovig en was niet bang voor de dood, maar nu zag ze in gedachten de vertrouwde gezichten van Kara, Cassandra en Paul – die lieve, lieve Paul – voor zich. En op dat moment wist ze dat ze zich aan wat voor gruwelijkheden dan ook zou onderwerpen als dat inhield dat ze haar gezin weer zou terugzien.

‘Alstublieft, Heer, help me!’ Ze fluisterde wanhopig een gebed. ‘Laat me alstublieft niet doodgaan.’

Anna probeerde uit alle macht om alles wat er met haar gebeurde uit haar gedachten te bannen. Ze voelde dat ze tegen de grond werd geduwd, dat er aan haar kleding werd geduwd en getrokken. Het korrelige beton schuurde tegen haar rug en heupen. En opeens was haar belager boven op haar, hij duwde haar tegen de grond. De angst en het gewicht van zijn lichaam verlamden haar, maar vol verbijstering besepte ze dat ze de nachtmerrie van elke vrouw meemaakte.

Alstublieft, Heer...

Het misdrijf, waarvan ze nooit had verwacht dat het haar zou overkomen, werd op dat moment werkelijkheid. Ze had het eigenaardige gevoel dat het niet om háár lichaam ging en ondanks de pijn probeerde ze afstand te nemen van deze verschrikking; ze dacht er alleen maar aan dat ze het wilde overleven – voor haar dochters, voor de man van wie ze hield.

Er ging een smeekbede door haar heen – die erop gericht leek om alle gedachten over wat haar overkwam van zich af te zetten. Ook al kon ze door de lap stof niets zien, ze kneep toch haar ogen dicht en probeerde wanhopig om bij bewustzijn te blijven, terwijl ze op een beestachtige manier misbruikt werd. Uiteindelijk ging er een trilling door het lichaam boven op haar. Hij vloekte hartgrondig en ze voelde dat het gewicht van zijn lichaam verdween toen hij van haar afkroop.

Ze krulde haar lichaam tot een foetushouding, voelde

zich verstrakken, bad dat hij na het afpakken van haar waardigheid haar niet ook van het leven zou beroven.

De hakken van zijn schoenen schoven over het beton en er werd fijn zand in haar gezicht getrapt. Ze dwong hem in gedachten om weg te gaan. Hij zette een wankelste stap, maar draaide zich vervolgens om en spuugde op haar nog altijd in de doek gewikkelde gezicht. Ze draaide haar hoofd weg, weerstond de bijna onbedwingbare neiging om de van speeksel doordrenkte doek weg te rukken. Als ze zijn gezicht zag, zou hij eerder geneigd zijn om haar te vermoorden.

De man gromde nog een laatste keer, kwaadaardig, en greep een streng van haar haar vast, waarna hij haar hoofd optilde en weer losliet; haar hoofd smakte tegen het beton.

Ze hoorde hem wegrengen en er kwam een verstikt gekreun over haar lippen. Haar hele hoofd bonsde toen ze blindelings in tegengestelde richting wegstroop. Maar terwijl ze probeerde op te staan, draaide alles om haar heen.

Het werd haar zwart voor de ogen en ze zakte weg in een genadige duisternis.

3

Paul Marquette keek voor de zoveelste keer op zijn horloge. Het was druk en lawaaiig in de hal van *Italia* en de gastvrouw had al twee keer mensen voor laten gaan. Waar was Anna? Hij wist zeker dat ze acht uur hadden afgesproken.

Hij probeerde opnieuw haar mobiel. Die ging rechtstreeks naar de voicemail. Hij keek hoe laat het was. Vijf voor halfnegen. Het was niets voor haar om te laat te komen. In ieder geval geen vijftientig minuten. Hij had gezien dat ze haar horloge in het vliegtuig had ingesteld op de tijdzone hier en hun mobieltjes hadden allebei automatisch de lokale tijd ingesteld waardoor hij wist dat het niet daardoor kwam.

Anna zette het geluid van haar telefoon vaak uit als ze in openbare gelegenheden was. Ze verafschuwde de lompe manier waarop ‘de maatschappij was opgezaadeld met mobiele telefoons’, zoals ze het stelde, maar ze moest toch inmiddels hebben beseft dat ze te laat zou komen en geprobeerd hebben om te bellen? Misschien was ze haar telefoon kwijtgeraakt, maar zelfs dan zou ze een munttelefoon hebben gevonden om hem door te geven wat er aan de hand was.

Was ze teruggegaan naar het hotel en in slaap gevallen?

Of gaan douchen? Of... Zijn gedachten gingen een kant op die hem niet aanstond. Hij belde het hotel en vroeg hun om hun kamer te bellen. Opnieuw werd er niet opgenomen, maar hij liet voor alle zekerheid een bericht achter.

Weifelend stemde hij ermee in dat de ober hem naar een tafeltje bij de ingang bracht. Hij bestelde een kop koffie en een hapje vooraf, maar had geen honger meer. Hij nam een slok van het warme drankje met een half oog op de deur gericht. De ober vulde zijn kop bij en bracht een mandje soepstengels naar het tafeltje, maar hij kon zich er niet toe zetten er iets van te eten.

Hij belde Anna's nummer om de tien minuten en werd met de minuut gefrustreerder. Om negen uur was hij ronduit ongerust. Hij legde zijn hoofd in zijn handen en streek met zijn vingers door zijn haar, dat het afgelopen uur vast en zeker nóg grijzer geworden was. Hij had er geen idee van waar hij in deze uitgestrekte stad een zoektocht naar zijn vrouw zou moeten beginnen.

Hij belde opnieuw het hotel en liet weer een bericht achter. Vervolgens vroeg hij de gastvrouw van het restaurant om Anna te vragen hier te blijven, mocht ze komen opdagen, waarna hij de rekening betaalde en opstond om te vertrekken.

Hij wist dat Anna van plan was geweest om voor het eten even te gaan winkelen, zodat hij zich naar hun huurauto haastte en het korte stuk naar het Longwood Center aflegde. Hij parkeerde zijn auto bij een van de hoofdingangen, ging snel naar de deur en duwde er hard tegen. Op slot. Met zijn handen boven zijn ogen tuurde hij naar

het plein. Hij zag dat een schoonmaakploeg de vloer aan het vegen was en dat een paar winkeleigenaren nog bezig waren met het vastzetten van de schuifhekken die hun pui beschermden. Maar er waren op het plein geen winkellende mensen te bekennen. Daar kon Anna niet zijn.

Hij reed terug naar het restaurant, parkeerde bij het afhaalgedeelte en holde naar binnen. Helaas. Hier had ze zich ook niet gemeld. Een nieuw, kort telefoontje naar het hotel leverde evenmin iets op. De conciërge herinnerde zich dat een vrouw die aan Anna's signalement voldeed het hotel aan het eind van de middag had verlaten, nadat ze had geïnformeerd of Longwood Center zich op loopafstand bevond; maar de conciërge had haar niet zien terugkomen en had er uiteraard geen idee van waar ze naartoe was gegaan en met wie.

De knoop in Pauls maag werd groter. Hij wist niet bij wie hij verder nog kon aankloppen. Het was nu bijna tien uur. Hij liep terug naar de huurauto en stapte in; tikkend op het stuur probeerde hij te bedenken wat hij verder kon doen. Uit wanhoop belde hij het politiebureau van Orlando. Hij legde de situatie uit aan de agent die de telefoon opnam. 'Ik ben op alle plaatsen geweest waar ze mogelijk-kerwijs kan zijn. Kunt u me vertellen of er ongelukken zijn gemeld of... ik weet het niet... Wat... wat moet ik doen?' Hij geneerde zich bijna, als iemand die zo onoplettend was geweest om een kind kwijt te raken.

'Hoe zei u ook alweer dat uw naam is?'

'Marquette.' Hij spelde de naam langzaam, sprak elke letter duidelijk uit.

‘Meneer Marquette, de kans is groot dat uw vrouw gewoon een geweldige aanbieding heeft gezien in een van de winkelcentra. Kent ze de weg in de stad?’

‘Nee, niet echt. We zijn hier een paar keer eerder geweest, maar...’

‘Nou, misschien is ze verdwaald. Weet u zeker dat u duidelijk hebt afgesproken waar u elkaar zou ontmoeten?’

‘Ja, ja. Ik weet zeker dat ze dat wist.’

‘Op welke manier verplaatste ze zich?’

‘Ze heeft vanaf het hotel een taxi genomen. Daarna ging ze lopend verder, maar ze was van plan om een taxi te nemen naar het restaurant. Dat weet ik zeker.’

‘En ze neemt haar telefoon niet op?’

‘Nee.’ *Zou hij de politie bellen als Anna haar telefoon opnam?* Hij slikte het sarcastische antwoord in dat in hem opkwam. ‘Haar mobiel gaat direct over naar de voicemail. Ik heb haar de afgelopen uren zeker vijftig keer gebeld.’ Dat was niet ver van de waarheid.

‘Nou, ik zou me nu nog niet al te veel zorgen maken. Het zou me niets verbazen als ze u op dit moment aan het bellen is. We worden vaak gebeld door bezorgde echtgenoten. Meestal blijkt er niets aan de hand te zijn.’

‘Nee. U begrijpt het niet. Anna zou zo iets nooit doen zonder even te bellen om het uit te leggen. Zo zit ze gewoon niet in elkaar.’

‘Jullie hebben geen ruzie gehad of zo?’ Hij sprak op laatdunkende toon. Paul werd woedend om het neerbuijgende gedrag van de agent en sprak met opeengeklemd kaken. ‘Nee. Absoluut niet.’

‘Ik weet zeker dat ze komt opdagen.’ Toch noteerde de agent alle informatie. ‘Als u om middernacht nog niet weet waar ze is, bel ons dan nog een keer, dan gaan we ermee aan de slag. Veel succes, meneer Marquette, en geniet van uw verblijf in Orlando.’

Paul hoorde de stilte aan de andere kant van de lijn, die aangaf dat het gesprek erop zat. Misschien moest hij troost putten uit de verzekering van de agent dat het waarschijnlijk om een misverstand ging, maar hij had er een slecht gevoel over. Hij beëindigde het gesprek en deed de sleutel in het contact. Met tegenzin reed hij terug naar het hotel, meldde zich bij de conciërge en toen hij zeker wist dat er geen nieuws was, stapte hij in de lift.

Wat voelde hij zich machteloos. Hij had het sterke gevoel dat zijn vrouw hem heel erg nodig had, maar hij kon haar niet eens vinden. Hij duwde hard op de knoppen, moest moeite doen om helder na te denken, om zich zelfs maar te herinneren op welke verdieping ze zaten. De lift stopte en hij wurmde zich door de deuren voordat die helemaal open waren. Hij stormde de gang over naar hun kamer en ontgrendelde haastig de deur.

In de seconde voordat hij de deur opendeed, had hij een levendig beeld voor zich dat Anna in kleermakerszit op het bed zat, met haar prachtige glimlach die zoals altijd de hele kamer opfleurde en met haar zachte blonde haar dat glanzend tot net onder haar kin reikte. Hij gooide de deur open en de moed zonk hem in de schoenen toen hij merkte dat de kamer leeg was. De keurig opgemaakte bedden en de stapel schone, opgevouwen handdoeken

gaven aan dat ze hier al urenlang niet meer was geweest. Door de teleurstelling begaven zijn benen het bijna. Hij haalde diep adem en dwong zichzelf om na te denken. Als hij haar wilde helpen, moest hij rustig blijven.

Hij liet zich op de stoel bij het bureau vallen, pakte de telefoon, koos een buitenlijn en belde het alarmnummer. Hij legde de situatie zo beknopt mogelijk uit. De centralist wilde hem doorverbinden met het politiebureau, maar toen hij tegen haar zei dat hij daar al contact mee had gehad, verbond ze hem door met de districtspolitie. Die leken het gesprek serieuzer op te vatten dan de politieagent met wie hij eerder had gesproken. De functionaris stelde nauwkeurige vragen en Paul hoorde een toetsenbord klikken terwijl hij de informatie invoerde die Paul hem gaf. De man verzekerde Paul dat ze contact zouden onderhouden en het hem zouden laten weten zodra er meer bekend was.

Het grootste deel van de nacht bleef hij bellen. Hij bleef het restaurant bestoken totdat er uiteindelijk niet meer werd opgenomen en hij aannam dat ze gesloten waren. Ook belde hij met elke instantie in de stad waarvan hij dacht dat ze hem wellicht konden helpen. Verder nam hij contact op met alle ziekenhuizen uit de Gouden Gids. Tussendoor keek hij of hij berichten had ontvangen en dwong hij zichzelf om de telefoon van de hotelkamer niet te gebruiken, mocht Anna proberen om hem op die manier te bereiken. Hij zat op de rand van het bed, hield zijn mobiel vastgeklemd, staarde naar de vaste telefoon en probeerde een van beide te dwingen om over te gaan.

Twee keer maakte hij aanstalten om Anna's ouders te

bellen. Maar telkens klikte hij het gesprek weg voordat het toestel aan de andere kant over kon gaan. Hij kon het niet over zijn hart verkrijgen om hen ongerust te maken en ze konden van daaruit, zo'n beetje aan de andere kant van het land, ook niets uitrichten.

Wel belde hij John Vickers, verantwoordelijk voor de vaste klanten bij Lindell & Bachman, het reclamebureau waarvoor Paul de afgelopen tien jaar had gewerkt. John en zijn vrouw Brenda waren goede vrienden van de Marquettes sinds ze acht jaar geleden tijdens een kerstviering van het bedrijf toevallig tegenover elkaar hadden gezeten.

Brenda nam op.

‘Hallo, Brenda. Met Paul. Sorry dat ik nog zo laat bel.’

‘O, geen punt,’ zei ze opgewekt. ‘We zijn nog op. Hoe is het?’

‘Goed. Is John er ook?’ Brenda was meestal een dankbaar doelwit van zijn geplaag, maar hij hoopte dat ze de gejaagdheid in zijn stem kon horen.

Zijn korte antwoord maakte blijikbaar de ernst van zijn telefoontje duidelijk, want Brenda was een en al zakelijkheid. ‘Ogenblikje, graag. Ik geef hem.’

Paul hoorde gedempte stemmen, waarna John zich meldde. ‘Hallo, Paul. Ik dacht dat je in Orlando zat.’

‘Dat is ook zo. John, Anna wordt vermist.’

‘Hè?’

Hij legde de situatie kort uit, Johns meelevende gemompel bracht troost. Toen hij een paar minuten later ophing, wist hij dat John ervoor zou zorgen dat vanaf hun kant al het mogelijke zou worden gedaan.

Moeizaam dwong Paul zijn slungelige lichaam om overeind te komen en hij sleepte zich naar de badkamer. Hij bette zijn gezicht en hals met warm water, waarna hij terugliep om op het bed te gaan zitten, met zijn mobiel nog altijd vastgeklemd, niet wetend wat hij nu moest doen. Met de grootst mogelijke moeite kon hij zichzelf ervan weerhouden om naar buiten te rennen, de duisternis in, om elk donker hoekje van de stad met eigen ogen af te speuren. Maar hij wist dat dat belachelijk zou zijn – om niet te zeggen onmogelijk; daarom bleef hij zitten, met zijn telefoon in zijn hand, en hij bad, vroeg God om ervoor te zorgen dat zijn vrouw in veiligheid was en dat dit allemaal één groot misverstand was.

De skyline van de stad begon zich af te tekenen tegen de koraalrode dageraad van Florida toen Paul eindelijk zijn hoofd in zijn handen legde en huilde van frustratie en wanhoop. Hij had alles gedaan wat hij maar kón doen en was nog geen stap dichterbij het vinden van Anna dan uren geleden. Hij wist gewoon niet wie hij verder nog om hulp kon vragen. De televisie in de hotelkamer bromde zachtjes op de achtergrond, stond op een plaatselijke nieuwszender, in de hoop dat dat een aanwijzing zou brengen. Er was genoeg nieuws, maar in geen enkel geval geruststellend.

‘Alstublieft, Heer,’ smeekte hij. ‘Alstublieft...’

Hij schrok op van het nadrukkelijke gerinkel van twee telefoons – een naast het hotelbed en een op het bureau –

alsof zijn nog maar net uitgesproken gebed onmiddellijk werd verhoord. Hij wreef alle slaap uit zijn ogen en keek op de klok. Het was bijna zeven uur in de ochtend. Het was nog steeds donker in de kamer, het buitenlicht werd op afstand gehouden door de zware gordijnen voor de ramen. Anna werd nu al ruim tien uur vermist.

De telefoons bleven overgaan en Paul tastte naar een lichtknopje, waarna hij opnam.

‘Ja? Hallo.’

‘Meneer Marquette?’

‘Ja. Zegt u het maar.’ Hij hoorde aan de stem van de man dat het belangrijk was.

De beller zei dat hij de contactpersoon was bij een van de ziekenhuizen van Orlando. ‘Uw vrouw is hier. Ze is gewond... maar het komt allemaal goed,’ voegde de man er snel aan toe. ‘Maar u moet wel meteen komen.’

‘O, gelukkig.’ *Dank U, Heer.* ‘Wat is er gebeurd? Hoe is het met haar? Kan ik met haar praten?’ Zijn stem haperde van emotie.

De beller verzekerde Paul dat Anna buiten levensgevaar was en hij gaf gedetailleerde aanwijzingen over de route naar het ziekenhuis. Paul krabbelde alles snel op het briefpapier van het hotel, maar hij vertrouwde zichzelf niet genoeg om ernaartoe te rijden zonder te verdwalen – of een bon te krijgen voor te hard rijden. Daarom belde hij een taxi en nadat hij de deur achter zich had dichtgedaan, rende hij de trappen af, te ongeduldig om op de lift te wachten.

Moederhart

DEBORAH RANEY

**Wanneer het ondenkbare gebeurt,
ondergaat hun liefde de ultieme test**

Anna Marquette heeft alles wat ze zich maar kan wensen. Nu haar dochters aan het studeren zijn en haar drukke jaren als moeder achter haar liggen, heeft ze eindelijk tijd om haar oude droom na te jagen: psychologie studeren. Tijdens een collegevrije week vergezelt ze haar man Paul tijdens een zakenreis naar Orlando. Hun gelukkige reis verandert in een nachtmerrie als Anna op een avond wordt aangevallen en verkracht.

Als Anna hersteld is, proberen zij en Paul door te gaan met hun leven. Maar hun liefde voor God en voor elkaar wordt zwaar op de proef gesteld wanneer Anna ontdekt dat ze in verwachting is. Wat volgt is een jaar vol moeilijke keuzes, een jaar waarin ze als man en vrouw lijnrecht tegenover elkaar komen te staan. Langzaam maar zeker begint Anna te geloven dat God een plan voor haar heeft en dat ze op Hem moet vertrouwen. Maar zal haar gezin haar keuzes accepteren? En hoe kan haar huwelijk door dit drama standhouden?

Deborah Raney groeide op in Kansas. Ze debuteerde met *Toeverlaat*, dat zeer positief werd ontvangen. Inmiddels zijn er in Nederland meer dan vijftien romans van haar hand verschenen, waaronder de series *Hanover Falls* en *Chicory Inn*.

KOK

ISBN 978 90 297 2577 4 NUR 302

9 789029 725774

www.kok.nl